

רע"פ 835/21 - חאלד סוילם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 835/21 - א'

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: חאלד סוילם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה ב-עפ"ת 33859-07-20 מיום 23.12.2020 שניתן על ידי השופט מ' דאוד; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד רגידסוילם

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה (השופט מ' דאוד) בעפ"ת 33859-07-20, מיום 23.12.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (השופט א' טפטה-גרדי) בת"ד 5614-12-14, מיום 5.8.2019 ומיום 9.7.2020, בהתאמה.

2. על פי המתואר בכתב האישום, פגע המבקש - נהג מונית במקצועו - ביום 4.3.2014 בילד כבן 8, אשר החל לחצות את נתיב נסיעתו בריצה, וגרם לו לחבלה ברגלו בגינה נזקק לניתוח. נטען, כי המבקש נהג אותה שעה בחוסר זהירות, בפרט לא האט את נסיעתו או עצר את רכבו, על אף שהבחין בילדים העומדים בסמוך לכביש.

עוד נטען בכתב האישום, כי מיד לאחר התאונה לא הושיט המבקש עזרה לנפגע, עזב את המקום ולא דיווח על התאונה למשטרה.

לאור האמור ייחס כתב האישום למבקש עבירות של הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1981 (להלן: פקודת התעבורה); אי הודעה למשטרה, לפי סעיף 144א(4) לתקנות

התעבורה, התשכ"א-1981 (להלן: תקנות התעבורה) ובצירוף סעיף 38(1) לפקודת התעבורה; נהיגה בחוסר זהירות, לפי סעיף 21(2) לתקנות התעבורה ובצירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה; התנהגות שגרמה חבלה לגוף ונזק לרכוש, לפי סעיף 21(ב)(2) לתקנות התעבורה; וכן נהיגה ללא תעודת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.

3. בית משפט השלום הרשיע את המבקש לאחר שמיעת ראיות בעבירות שמיוחסות לו בכתב האישום.

נקבע כי חלה על נהגים - ועל אחת כמה וכמה על נהגי מוניות - חובת זהירות מוגברת כלפי הולכי רגל, והעובדה שהולך רגל חוצה את הכביש בפתאומיות, אין בה כשלעצמה, כדי להפחית מאחריותו של המבקש.

4. בגזר דינו שקל בית משפט השלום לתעבורה את החומרה הרבה בעבירת הפקרה אחרי פגיעה; את עברו הפלילי המכביד של המבקש בתחום התעבורה; את הטלת האחריות מצידו לקרות התאונה על הולך הרגל; וכן את מצבו הבריאותי והנפשי.

לנוכח זאת, גזר בית משפט השלום לתעבורה על המבקש 10 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון, נהיגה בזמן פסילה או הפקרה אחרי פגיעה, למשך 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה למשך 48 חודשים, במצטבר לכל פסילה אחרת; פסילת רישיון נהיגה למשך 12 חודשים על תנאי לבל יעבור עבירה בה הורשע או בעבירה המפורטת בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה, למשך 3 שנים; וכן התחייבות כספית על סך 2,500 ש"ח להימנע מביצוע עבירה בה הורשע למשך שנתיים.

5. בהמלצת בית המשפט המחוזי חזר בו המבקש מהערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום; וערעורו על גזר הדין נדחה.

נקבע כי בשים לב לחומרת העבירות בהן הורשע, נסיבות ביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות, עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש לא חורג ממדיניות הענישה הנוהגת; וכי לא נפל דופי בהטלת עונש פסילת רישיון נהיגה למשך 48 חודשים.

6. מכאן הבקשה שלפניי אשר יחד עמה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקש עד להכרעה בבקשה.

המבקש טוען בבקשתו לפגמים אשר נפלו בייצוגו בפני בית משפט השלום, כמו גם להימשכות ההליכים הרבה, וכי אלה גרמו לו לעיוות דין, המצדיק מתן רשות ערעור.

כמו כן, טוען המבקש כי שגה בית משפט השלום בהרשיעו בגין נהיגה בחוסר זהירות, כאשר לדידו הוכח כי התאונה שאירעה הייתה בלתי נמנעת.

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד שבהם מתעוררת סוגיה עקרונית
עמוד 2

החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם עולה חשש שנגרם לו עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני. יתרה מזאת, בקשת רשות ערעור המופנית כלפי חומרת העונש, לא תתקבל, אלא במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית מרמת הענישה הנוהגת והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 4115/18 חביש נ' מדינת ישראל (30.5.2018)).

8. המקרה שלפניי אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים.

באשר להרשעת המבקש במיוחס לו – הרי שטענותיו נוגעות לממצאים שבעובדה, ובפרט לממצאי דו"ח בוחן התנועה. טענות אלו נדונו בפני הערכאה הדיונית – ונדחו, והמבקש אף חזר בו מהערעור עליהן בית המשפט המחוזי. בנסיבות אלו, ממילא אין בהן כדי להצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

אף עונשו של המבקש אינו חמור כלל, ודאי שלא באופן המצדיק רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

עבירת ההפקרה אחר פגיעה נמנית בין עבירות התעבורה החמורות ביותר, וזאת לאור הפסול המוסרי והאנושי המצוי בהפקרת הזולת בצידי הדרך. על אחת כמה וכמה גוברת החומרה שבמעשי המבקש, עת פגע בקטין והותירו חבול, אף על פי שהיה מודע לפגיעה בו (ראו והשוו רע"פ 9078/19 אהורני נ' מדינת ישראל (6.5.2019)).

למעלה מן הצורך, לא נעלמה מעיניי טענת המבקש באשר להימשכות ההליכים מאז הגשת כתב האישום, ומוטב היה לולא התמשכות ההליכים זו. ואולם, משעונש המאסר בפועל אינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת, ממילא לא מצאתי להתערב בעונש שנגזר על המבקש.

9. עוד יוער כי המבקש הגיש את בקשתו לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל אשר הוטל עליו, ביום חמישי בצהריים, כאשר היה עליו להתייצב לריצוי עונש המאסר ביום ראשון. יש טעם לפגם בהתמהמהות זו ואין לי אלא להפנות לדבריה של השופטת (כתוארה דאז) מ' נאורברע"פ 2588/12 עבאסי נ' מדינת ישראל (29.3.2012):

"אין מקום להגשת בקשות ב'דקה התשעים', מתוך תקווה כי קוצר הזמן יהיה בו כדי להביא לעיכוב ביצוע העונש. בהקשר זה ציינתי בעבר כי 'אפילו סברתי – ואין זו דעתי – כי בקשת רשות הערעור מצריכה תגובה של המדינה, לא הייתי רואה מקום לעכב את ביצוע עונש המאסר בלא קבלת תגובת המדינה לבקשה זו. הבקשה הוגשה ברגע האחרון, ומבלי שצורפה לה תגובת המדינה. אשר על כן, לא היה מקום לעכב את הביצוע על יסוד הבקשה כפי שהוגשה".

10. הבקשה נדחית אפוא.

המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 14.2.2021 עד השעה 10:00 בבית סוהר קישון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ז בשבט התשפ"א (9.2.2021).

שׁוֹפֵט
